

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 437.

Anden Session.

113de Møde.

Onsdagen den 19de Marts.

(Forts.)

Tscherning: Den sidste ærede Taler giver jeg fuldkommen Ret i, at denne Lov ikke burde være kommen frem, forinden Lønningsreglementet var fastsat, og i, at det her er vanskeliggere at tage en rigtig Bestemmelse, end det var ved Pensionstloven; men det er et Spørgsmaal, om det dog ikke er nødvendigt, at Loven alligevel kommer frem, skjøndt den ikke kommer til at staae i det Forhold til den øvrige Udvikling, som den burde, og om denne Vanskelighed ikke netop er fremkaldt derved, at den anden Deel af Lovgivningen endnu ikke er kommen. Nærværende Lov er i høj Grad vigtig, og man kan gjerne sige, saagodtsom absolut nødvendig i et Dieblif, hvor Armeens Reduction forestaaer (Hoffmeyer: Hør.); der findes i Underofficersclassen et ikke ringe Antal Underofficerer mere, end der behøves i Fredsarmeen, og at affædige de ældre Underofficerer, som kunde kaldes svagelige, naar man vidste, at man derved overgav dem til Fattigvæsenet, vilde enhver Chef betænke sig paa. Man finder mangen en Mand brugelig, naar man deels ikke venter, saasnart at komme til at bruge ham, deels veed, at hans Afstedigelse gjør ham til en ulykkelig, fattig og elendig Mand; hvorimod mangen En, naar man ikke frygtede dette, vilde findes ikke længere at være stiftet til Tjeneste. I Reductionens Dieblif er det imidlertid af Bigtighed, at man uden hlin Frygt kan sælde en Dom, for at beholde de gode Kræfter og sjerne de middelmaadige. Dette er en Hovedgrund, hvorfor nærværende Lov i Diebliffet er vigtig, og det er ogsaa en af de Grunde, hvorfor det havde været vigtigt, at vi i dette Dieblif havde havt Bestemmelser om, hvorledes

Armeen skulde være organiseret paa Fredsfoed. Efter at jeg saaledes har søgt at gjøre Rede for den Nødvendighed, vi ere under med Hensyn til denne Lov, indrømmer jeg, ligesom den ærede foregaaende Taler har fremhævet, at ogsaa jeg deler den Anskuelse, at Loven ikke er vel anordnet, at der ere væsentlige Mangler ved den, men ved Siden deraf siger jeg dog, at, dersom de her foreslaaede Forandringer skulde forhindre Loven fra at komme frem, saa, uagtet jeg troer, at disse Forandringer have meget gode Sider og i visse Maader kunne siges endog at være væsentlige Forbedringer, skulde jeg dog hellere ønske, at de ikke kom frem, thi den Ulempe, at Loven aldeles ikke udkom, vilde være større, end den, at Loven udkommer selv i en mindre fuldkommen Form. — Jeg skal nu søge at gjøre klart, hvorledes det, som har forekommet den ærede sidste Taler saa lidet stemmende med rigtige Principer, dog vistnok i Grunden er det Principmæssige. Den ærede Taler er gaaet ud fra proportionelle Tal, men han lægger ikke Mærke til, at, til at fylde en Mand's Mave, kan det ikke nytte at opstille proportionelle Tal (Latter). Der er en Grænse, indenfor hvilken man ikke kan komme. Jeg vil meget gjerne indrømme, at en Mand ikke med større Sikkerhed kan faae sin Mave mættet for 50 Rbd. end for 40 Rbd., men jeg siger, han kan det dog noget bedre med 50 end med 40 Rbd. En Sum af 10 Rbd. er for den, der har 40 Rbd., et ikke lidet Tillæg, og det at begynde sin egen Forsorgelse med 50 Rbd., efterat man er bleven svag i Tjenesten, istedetfor at begynde den med 40 Rbd., gjør en væsentlig Forskiel. Man vil ikke her saaledes kunne holde sig til en noiagtig proportionel Scala fra de Øverste til de Nederste. Jagttagelsen af en noiagtig Proportion her, hvor man ofte maa spørge om det i høieste Grad Nødtørstige, er ingenlunde nødvendig.